Контрольный экземпляр

ПЛЕНУМ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ

24 жовтня в Києві відбувся VI пленум ЦК ЛКСМ України. Він розглянув питання про організаторську і масово-політичну роботу комітетів комсомолу Кримської області і міста Харкова по залученню комсомольців і молоді до соціалістичного змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС.

З доповідями і співдоповідями виступили перший секретар Кримського обкому комсомолу О. М. Оникій, перший секретар Харківського міськкому комсомолу А. С. Резниченко, завідуючий відділом ЦК ЛКСМ України М. К. Анисимов, завідуючий сектором ЦК ЛКСМУ І. О. Гончаренко.

В обговореному питанні пленум прийняв відповідну постанову.

Інформацію про хід обміну комсомольських документів у республіканській комсомольській організації зробив другий секретар ЦК ЛКСМУ М. П. Бєлоблоцький.

На пленумі виступив перший секретар ЦК ЛКСМ України А. І. Корнієнко.

Звіт про пленум ЦК ЛКСМУ читайте в наступному номері.

(РАТАУ).

З днем народження, комсомол!

29 жовтня минає 57 років Всесоюзній Ленінській Комуністичній Спілці Молоді

Іде нова епоха,
в шквалі куль іде:
Країна Рад народжується
з бою,
А разом з нею —
плем'я молоде
Сурмить зорю червону
над добою.
Корчагіни завжди —
в атаках і труді
Гартують дух і тіло
для звитяги,
Щоби міста зростали
молоді
Й лилася пісня
під червоним стягом.

Та коли знов тривоги
вдарив грізний грім,
Матросови ряди зімкнули
тісно,
Щоб в наш просторий
і щасливий дім
Знов повернути
усміх праці й пісню.
У комсомольців стільки
добрих дум і справ,
Багато з них —
записані у вічність,
Бо гартувавсь
характеру їх сплав
Від Першої Кінармії —
до трас космічних.

Віктор ГАНОЦЬКИЙ.

ТРУДОВА ДОБЛЕСТЬ — XXV З'ЇЗДУ КПРС

РІВНЯЄМОСЯ НА ГВАРДІЙЦЯ

ОСОБИСТУ п'ятирічку молодий водій Валерій Сербін закінчив ще в жовтні минулого року. Він був нагороджений значком ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятирічки», удостоївся честі сфотографуватися біля святині радянського народу — Прапора Перемоги.

І нині ровесники, що працюють поруч, тримають рівняння на В. Сербіна. При плані виробити за рік 75 тисяч тонно-кілометрів, Валерій Сербін до Дня народження комсомолу виробив 91,5 тисячі тонно-кілометрів, а до кінця року зобов'язався наїздити 100 тисяч.

А. ЗВИНУХОВ,
секретар комсомольської організації Бобринецького райоб'єднання «Сільгосптехніка».

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVI № 129 (2077). ● ВІВТОРОК, 28 жовтня 1975 р. ● Ціна 2 коп.

На їхньому трудовому календарі — травень 1977 року.

На фото: молоді гвардійці п'ятирічки (зліва направо): бригадир комсомольсько - молодіжної бригади слюсарів 90-го корпусу кіровоградського заводу «Червона зірка» Володимир КОСЕНКО, слюсар кіровоградського заводу особового конструкторського бюро засобів вимірювання мас Федір ШАЛИГІН, бригадир комсомольсько - молодіжної бригади токарів МСЦ № 3 заводу «Червона зірка» Галина СТУПАК.

Фото В. КОВПАКА.

Три зустрічі з Леніним

ВТІМ, чи ж три? Адже це ім'я входить у нашу свідомість з першим порухом губ — «Ленін» вимовляємо вслід за «мама» і «тато». Ленін — перше слово, виведене у зошитах в косу лінію. Потім все життя супроводить нас — Ульянов, Ілліч, Ленін. І на комсомольському значку — профіль вождя...

ПЕРША — в 1963 РОЦІ. Мені вручили комсомольський квиток. Тримав у руках червону книжечку з зображенням вождя, слухав поздоровлення і відчував, що входжу у новий серйозний і великий світ. Адже тепер на мені відповідальність за священні традиції комсомолу, за його честь, його справи. І біографія моя вимірюється не чотирнадцятьма літами.

1919-й рік. Перший осередок комсомольців в Олександрії на чолі з Євгенією Шахцянц. Боротьба з бандами Григор'єва, денікінцями. Вітальна телеграма Леніна визволителям нашого міста. Трудовий ентузіазм перших п'ятирічок, юні вчителі у лісненах, комсомольські активісти колективізації. Тисячі юних олександрійців на кривавих полях Великої Вітчизняної. Трудові рекорди повоєнних днів. Тепер це — і моя біографія. Житиме в мені по-іншому, і образ вождя кликатиме на нові високі звершення.

ДРУГА ЗУСТРІЧ відбулася через 11 років. Я знову тримав на долоні квиток із зображенням вождя. Відтоді — я член Комуністичної партії, партії Леніна. Чимало змінилося в моєму житті за цей час: закінчив школу, відслужив армію, навчався у вечірньому індустріальному технікумі. З 1966 року другою рідною домівкою став завод підйомно-транспортного обладнання. Тут знайшов і своє покликання: фрезерувальник — професія творча. У цьому переконався і на своєму робочому місці, і на заводських міських, обласному, республіканському конкурсах «Кращий за професією».

Завод став другою домівкою не тільки тому, що дружний у нас колектив комсомольсько-молодіжної зміни в механоскладальному цеху. Притягує й та робота, яка завжди чекає в комітеті комсомолу, у заводському комітеті профспілки.

Я розумів того дня, що відходить у минуле разом з комсомольськими роками важлива частина мого життя — світлого і неповторного. Але зі мною був образ вождя, зі мною — і в мені.

ТРЕТЯ ЗУСТРІЧ — цього року. З делегацією молодих трудівників, яким було надано право сфотографуватися біля Прапора Перемоги, я приїхав до Москви. Тамуючи подих, ступав священними плитами Мавзолею. То була найдовша дорога в моєму житті: кожен крок — роки. Бо ж комуніст іде до цього місця, як на совісті, бо ж за ці хвилини, згадуєш все прожите, все зроблене...

Що міг я сказати перед образом вождя? Про те, що всі 384 комсомольці, всі робітники нашого заводу успішно борються за виконання планів дев'ятої п'ятирічки, що чимало з них уже справилися достроково з цим завданням. Як і я, як і мої товариші по роботі Г. Удовик, В. Ткач,

Див. 2 стор.

І ОРДЕН «ЗНАК ПОШАНИ»

Високо оцінила Батьківщина звитяжний труд в цій п'ятирічці бригадира комсомольсько-молодіжної бригади плавильників Світловодського ордена Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР Миколи Петрова. Він нагороджений орденом «Знак Пошани».

З 1968 року працює Микола Петров на заводі. Відтоді встиг відслужити в рядах Радянської Армії і завоювати звання «Кращий плавильник СРСР 1974 року», а в цьому році нагороджений знаком ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятирічки», завоював право сфотографуватися біля Прапора Перемоги в Москві.

Багато почестей за працю випало молодому комуністу. І всі вони — заслужені. Адже бригада М. Петрова — одна з кращих на підприємстві. При зобов'язанні виконати зустрічний план завершального року до 29 жовтня — Дня народження комсомолу, бригада рапортувала про цю подію 17 жовтня. Бригадир показує приклад комуністичного ставлення до праці. Своє особисте річне завдання він виконав до 9 жовтня. Висока урядова нагорода, вважає бригадир комсомольсько-молодіжної бригади Микола Петров, зобов'язує і в десятій п'ятирічці працювати ударно.

С. ТИШКО,
плавильник цеху № 8 Світловодського ордена Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР.

ЦУКРОВИЙ ЗАВОД ДРУГОГО ІМЕНІ ПЕТРОВСЬКОГО ЦУКРОКОМБІНАТУ, ЩО В ОЛЕКСАНДРІВЦІ — ПЕРЕДОВЕ ПІДПРИЄМСТВО.

НЕЩОДАВНО ЙОГО КОЛЕКТИВУ ЗА УСПІХИ В СОЦІАЛІСТИЧНОМУ ЗМАГАННІ В ПЕРШОМУ І ДРУГОМУ КВАРТАЛАХ 1975 РОКУ ВРУЧЕНО ПЕРЕХІДНИЙ ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР МІНІСТЕРСТВА І ЦК ПРОФСПІЛКИ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ СРСР.

НА ФОТО: ТРУДОВУ ВАХТУ НА ЧЕСТЬ XXV З'ЇЗДУ КПРС НЕСУТЬ ПЕРЕДОВІ РОБІТНИЦІ ЗАВОДУ — ЛАКУВАЛЬНИЦІ (СПРАВА НАЛІВО): КОМСОМОЛКА ЗІНАЇДА МЕЛЬНИК ТА СВІТЛАНА ШАХОВСЬКА.

Фот Р. ЄПЕЙКІНА.

ТРИ ЗУСТРІЧІ З ЛЕНІНИМ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Микола Капустін. Що всі ми боремось за високу якість продукції. Другий рік підряд я ставлю на виробах особисте клеймо.

З увагою прислухаємось і до того, чим живе планета. І не тільки тому, що продукція нашого заводу експортується у 26 зарубіжних країн. Ми пам'ятаємо: від нас, громадян країни Рад залежить доля світу, його мирний щасливий день. І гнів і біль звучав у голосах наших трудівників на мітингу солідарності з народом Чілі, з народом, який ще недавно отримував від нас підйомно-транспортне обладнання, випущене в Олександрії. Ми боремось, ми будемо боротись до тих пір, поки на нашій планеті не залишиться жодного знедоленого.

...Три зустрічі з Леніним. Вони найголовніші в моєму житті.

В. НЕЧИПОРЕНКО,
робітник Олександрійського заводу підйомно-транспортного обладнання.

М. БІДЕНКО.
Спецкор «Молодого комунара».

«Батьки будували Магнітку..,»

«Батьки будували Магнітку. Ми — КамАЗ!». Цей лозунг написано на двох велетенських щитах, котрі повністю закривають торці двох п'ятиповерхових будинків у Набережних Човнах. В цих словах зміст набагато глибший, аніж просте порівняння двох будов епохи.

Хіба не бентежиться, юначе, твоє серце від думки про те, що на картах лишилось так мало «білих плям»? І що Магнітка і Дніпрогес, Турксиб і Комсомольськ-на-Амурі побудовані без тебе? Адже бувають хвилини, коли раптом розумієш, що і звична влаштованість побуту, і дні, схожі один на інший, і близькість, приземленість мети — це ще не все, що потрібно для задоволення самим собою?

Так, легендарні будови перших наших п'ятирічок. Це не лише сталь і електроенергія. Це і утвердження нової людини, найперше відчуття своєї безмежної сили, усвідомлення себе, як всевладного творця.

У кожного повинна бути своя Магнітка, своя Цілина. Щоб знати, що і твоя праця закладена у сонячні будівлі і сталеві кілометри, які обов'язково стануть легендою для наших нащадків. «Ми прийшли на цей берег Бугу, щоб звести в широкому українському степу красень-велетень — Побузький нікелевий», — з гордістю писали молоді будівники Побужжя у своєму листі, адресованому комсомольцям 2022 року. Для багатьох з них республіканська ударна будова назавжди стала яскравим символом своєї юності.

А для двох десятків кіровоградців незабутнім і гордим спогадом про роки молодості стане КамАЗ. Десять із них прибули до Всесоюзного ударного будівельного загону ЦК ВЛКСМ на будівництво КамАЗу в 1974 році, а ще десять: Микола Ігнатов, Олександр Лазаренко та Микола Солодовник з Нової Праги, Люба Гвоздик з Добровеличківки, Василь Терещенко з Новгородки та кіровоградки Тетяна Котляр, Ліда Романюк, Люба Кламт, Галина Басиста і Євдокія Сивцова з комсомольськими путівками поповнили загін в кінці вересня цього року. Про них, про Камський Автоград — наша розповідь.

«Мен яше!» — значить «Вік живи!»

Ми звикли до виру життя, часом за «текучкою», за щоденними рядовими турботами перестаємо задумуватись над співвідношенням великого і малого, безсмертного і дріб'язкового. Але бувають моменти, котрі примушують відірвати очі від земного, чи, якщо хочете, домашнього.

Побувавши на КамАЗі, ти розумієш силу людей, їх велич і могутність, об'єднаних колективним розумом. **«Створити комплекс заводів по виробництву вантажних автомобілів у Татарській АРСР та суміжних підприємств у прилеглих районах»** — кілька цих рядків із Директив XXIV з'їзду КПРС примусили працювати десятки проектних інститутів та конструкторських бюро, звідусюди направили на береги Ками продукцію різноманітних заводів.

Так, КамАЗ будує вся країна. Ось цифра. Загальна виробнича площа заводів складатиме два з половиною мільйона квадратних метрів. Одна виробнича! А обсяг бетонних робіт дорівнюватиме п'яти мільйонам кубометрів! Це майже такий самий, як на будівництві Братської ГЕС. Зрозуміло, що велетенська будова була б не під силу Татарії, якби не надійна допомога всієї країни. 1400 підприємств Радянського Союзу шлють на адресу Набережних Човнів монтажні та будівельні матеріали. В числі їх — Світловодський завод будівельних конструкцій. Світловодці надіслали на будівельний майданчик автозаводу більше 7 тисяч тонн збірного залізобетону: плит, блоків, колон, ригелів.

У той день, коли наш загін влаштовувався на роботу, до управління кадрами «Камгесенергобуд» прибули ще кілька груп з Москви, Латвії та Північного Кавказу. З усіх куточків Радянського Союзу їдуть сюди люди. У відрядження і назавжди, із авторитетом і без. У московському аеропорту Биково, звідки летять більшість літаків на Набережні Човни, поряд з довідковим бюро — кабінка з написом «Представник КамАЗу».

Дійсно, головне багатство КамАЗу — це люди. Вони принесли на берег Ками радість творення і радість життя. Це вони керують могутньою технікою, монтують напрочуд «розумні» автоматичні лінії і системи, водять потужні грузовики і стрімкі трамваї (саме стрімкі, бо однією з перших справ, за яку тут взялись, було прокладання колій швидкісного трамваю, котрий відразу вирішив усі транспортні проблеми. А місто ж розтягнене на десятки кілометрів!). І, звичайно, будують. Зводять заводи, створюють красень-автоград.

Тут трудиться комсомольсько-молодіжна бригада монтерів підкранових шляхів із СМУ-81 управління будівництва «Спецбуд», очолювана прославленими людьми КамАЗу Раїсом Ганеєвим та групкомсоргом Сергієм Тургашевим. За ударну працю у виробництві ЦК ВЛКСМ присвоїв бригаді премію Ленінського комсомолу за 1973 рік.

У будівництві автоскладального заводу бере участь і комсомольсько-молодіжна бригада Василя Осьмакова, що працює в управлінні промвентиляції. Колектив удостоївся високої честі — монтувати мільйонний квадратний метр повітроводів на будівництві КамАЗу. Це сталось в ті дні, коли наш загін прибув на будову. Для бригади Осьмакова, для всього управління — це була велика перемога, але для всього будівництва вона пройшла не дуже помітно. Тут — щодня такі події. Ішов ударний тримісячник КамАЗу.

Тут будує місто бригада монтажників Раїси Салахова із будівельно-монтажного управління № 61. В листопаді 1971 року бригада кинула девіз: «Двоє працюють за трьох!». У цьому управлінні, до речі, працюватиме і більша частина загону молодих кіровоградців.

Тисячі людей зводять КамАЗ. Вони — представники 70 національностей і народностей, люди різного віку (хоча, до речі, середній вік будівельника у Набережних Човнах — 23 роки, своєрідний рекорд), різних уподобань і звичок. Але тон у роботі, настрій і пульс праці створює молодь. Це — закономірно, адже будова — ударна комсомольська. І молоді москвичі, кияни чи ленінградці, здаючи в експлуатацію черговий об'єкт, промовляють традиційне татарське «Мен яше!», що значить «Вік живи!».

(Далі буде).

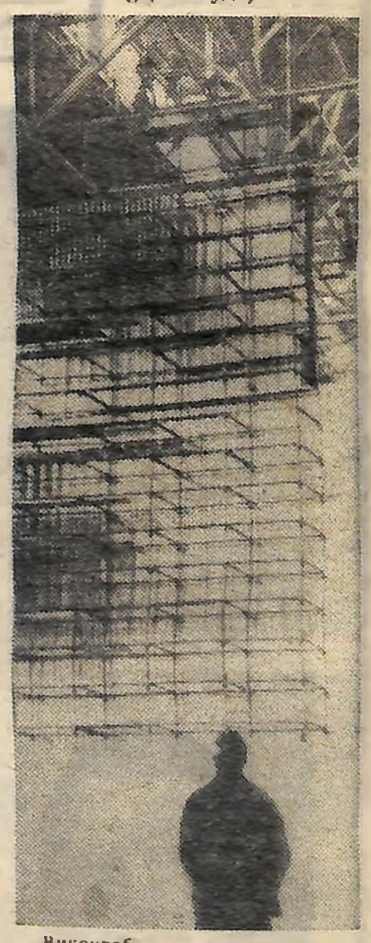

Виконроб.

Фото автора.

Прапор весь час попереду...

ТАНЯ завжди любила спостерігати, як ростуть будинки. Он їх як багато — нових, сучасних, багатоповерхових — на вулицях Комишуватого. І важко уявити дівчині грізний сорок четвертий, вщент спалене ворогом село, вогкі холодні землянки — притулок жінок і дітей. Таня не бачила того — це донесла до неї пам'ять батька. Мабуть саме тому він і обрав цю професію — будівельника. «Головне в житті, дочко, приносити людям радість...» — батькові слова запали в душу з дитинства.

— Не можна жити лише для себе, — ці слова належать вже Тані.

Таня Деркач гордиться своїм десятим «Б». А в тому, що він такий, немала заслуга і її, комсорга. Важко було, коли тільки-но обрали вятажком. В дев'ятий завжди приходить багато нових учнів з навколишніх сіл. Всі тримаються осторонь, хтось отримав двійку — іншим байдуже.

Були комсомольські збори. Були просто розмови. Про дружбу, навчання, про те, як потрібно жити. І була сама Таня, яка завжди раділа п'ятірці однокласника більше, аніж своїй, яка ніколи не шкодувала часу, щоб допомогти другові.

І коли прийшла звістка, що Таня Деркач разом з двадцятьма шістьма іншими школярами нашої області поїде фотографуватись біля Прапора Перемоги в Москву, вона спершу розгубилася:

— Чому я? Я ж така як і всі...

Важко, мабуть, передати всі думки, які заполонили її. Гордість, радість, хвилювання. Адже з цим прапором люди йшли в бій за Батьківщину, гинули під ним заради світлого майбуття.

— Багатьом із тих, хто поліг смертю хоробрих на фронтах Вітчизняної, було тоді не більше, аніж нам тепер, — міркує вголос Таня.— Крізь всі бої пронесли вони біля серця червоні книжечки з зображенням Ілліча. Наші комсомольські квитки не пропахли димами боїв. Та вони повинні бути такими ж святими для кожного, як і в ті буремні роки.

...Її батько дарує людям радість новосіль. Незабаром і Тані обирати свою дорогу. Віриться, що, де б не була вона, буде приносити людям добро. Така вже в неї вдача.

Н. ПАСТУШЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
с. Комишуватє,
Новоукраїнський район.

ЩОБ ЖИЛИ ЩАСЛИВО

Чудовий весільний дарунок чекає на молодожонів Долинської. Біля нового будинку ЗАГСу ідуть останні опоряджувальні роботи.

Салон молодих, кімната прокату шлюбного вбрання, приміщення для наречених — все це до послуг нових щасливих пар. А килимком згоди вони зайдуть до зали реєстрації.

Н. ГОРДОСІЧЕНКО.

СЛАВА ЗНАЙДЕ ПРАЦЬОВИТИХ

Під таким девізом відбувся вечір в студентському гуртожитку № 2 Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. Сюди були запрошені депутат Верховної Ради УРСР, передова робітниця заводу «Червона зірка» Л. В. Чернега та Герой Соціалістичної Праці з цього ж підприємства О. О. Кошурко.

Бригадир токарів-червонозорівців Л. В. Чернега розповіла, як у 16 років приїхала з міста Чигирина і вступила до Кіровоградського ремісничого училища. Здобувши почесну робітничу професію, вона не зупиняється на досягнутому, постійно вдосконалює майстерність на заводі «Червона зірка». Щастям для неї, як і для всіх наставників, стало навчання праці і життя молодого покоління, з тим, щоб хлопці і дівчата гідно могли ставати поряд з досвідченими майстрами.

Потім виступив шанований гість студентів О. О. Кошурко. Він розповів про те, що традиції стахановського руху і сьогодні живуть на заводі «Червона зірка». Пригадав, як сам ще в 1952 році став на стахановську вахту на честь XIX з'їзду партії і виконав норму на 180 процентів. За трудові досягнення Олексію Олексійовичу присвоєно звання ударника комуністичної праці.

Студенти музично-педагогічного факультету Оксана Стороженко та Геннадій Павлоцький, Катерина Терентьєва та Дмитро Ямпольський подякували рідній партії і уряду за щасливе життя і запевнили знатних гостей, що будуть примножувати славу героїв праці.

А. ЯКУБЕНКО,
зав. кабінетом кафедри історії КПРС Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна.

● Організувати комітети боротьби проти безробіття серед молоді постановила Національна рада руху Комуністичної молоді Франції.

Національна рада знову зазначила, що молодь найбільше терпить від економічної кризи, яку переживає країна. Майже половину армії французьких безробітних становлять юнаки і дівчата віком до 25 років.

● Якість навчання американської молоді тепер перебуває на рекордно низькому за останні 20 років рівні. Про це, на думку «Колледж ентранс екзамінейшн борд», свідчить погіршення оцінок, які дістають абітурієнти вищих навчальних закладів.

● За останні кілька місяців безробіття серед західнонімецької молоді зросло більш як на 15 процентів. Тепер не мають роботи близько 100 тисяч юнаків і дівчат віком до 20 років.

(ТАРС).

ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ

КЕРМАНИЧІ З РОДУ ХЛІБОРОБСЬКОГО

ЯВИЩА, які настільки глибоко входять у наше життя, що їх просто перестаєш помічати. І приверне увагу чи змусять задуматись над ними хіба що якісь зміни.

...Теплого осіннього дня, нещодавно, до нас в колгосп з'їхалися з усього району комсомольські ватажки. Проходив семінар по вивченню досвіду роботи комсомольської організації господарства. Гостей цікавили багато питань життя й праці молодих хліборобів, і секретар комітету Галина Коробка намагалася відповідати грунтовно. А мої думки затримались на одному її вислові: «Багато молоді у нас бере безпосередню участь у керівництві господарськими справами колгоспу, несуть найпершу відповідальність за урожай на полі і успіхи на фермі».

До чого ж звичним стане це явище — молодий агроном, інженер, економіст, ветлікар... Ніби на повірці бачу своїх земляків біля керма найважливіших галузей колгоспного виробництва. Агроном першого відділка Віктор Іванович Курінний (по батькові величають спеціаліста комсомольського віку) прийшов до нас на початку нинішньої п'ятирічки. Розумно взявся вирощувати хліб: інститутські знання, перш за все, використав для того, щоб добитися найбільшої віддачі кожного гектара землі. Стремління молодого спеціаліста зрозуміли і підтримали, воно ж викликало й повагу до нього. І заслужено. Прослідкуємо, як віддячувало поле за турботу про нього у відділку, де агрономом був Віктор Іванович Курінний. 1972 рік — озимої з гектара зібрали по 32 центнера, 1973 рік — по 47, 1974 рік — по 35, 1975 рік — по 36,3 центнера. Ми знаємо ці роки — урожайні, неурожайні, дощові, посушливі... Та різниці в погодних умовах для молодого інженера землі з першого відділка ніби не існує. Курінний добивається високих і сталих врожаїв на кожному гектарі, поступово, але впевнено, набуває досвіду вирощування великого хліба.

Колгосп спеціалізується на відгодівлі великої рогатої худоби. Однак господарство наше — багатогалузеве і на сьогодні немає такої ділянки виробництва, в керуванні якою не брали б участі молоді. Найбільше їх представництво — в механізації. Із п'яти тракторних польових бригад, що в колгоспі, дві очолюють молоді бригадири. І справи в них непогані. Разом з колективами інших бригад вони борються за отримання сталих врожаїв. Так, наприклад, за п'ять років по колгоспу середня врожайність озимої — основної зернової культури — складає 45,2 центнера з гектара. Глибоке розуміння політики нашої партії в розвиткові сільського господарства, хороша професійна підготовка, вміння словом і ділом піднімати людей на важливі справи, характери з уюють методи і стиль керівництва бригадира комсомольсько-молодіжної тракторної бригади другого відділка, молодого комуніста В. Бобришева, бригадира тракторної бригади третього відділка, комсомольця Василя Конопата. На двох відгодівельних комплексах створено два нових колективи механізаторів. Їх очолили теж недавні вихованці комсомольської організації колгоспу, а нині молоді комуністи — Василь Лузанівський та Іван Кваша.

За останні 5—6 років колгосп двічі укрупнювали. Пам'ятаю ще в сімдесят першому в управлінні нашим багатогалузевим господарством брали участь всього десять — дванадцять молодих спеціалістів. Часу ніби минуло й небагато, а зміни входили непомітно, народжувалося нове явище на селі. Сьогодні на керівних посадах в колгоспі число молодих виросло втричі. І старші впевнено передають їм найважливіші і найвідповідальніші ділянки виробництва. Цей процес визначився і на майбутнє. Адже зараз на кошти господарства у вузах і технікумах вчаться 18 юнаків і дівчат.

Авторитетна молодь в нашому колгоспі живе і працює. Це не перебільшення. Бо свій політичний досвід, досвід розв'язання проблем економічного і культурного будівництва на селі набуває в конкретних важливих ділах, бо вчиться науки управління у комуністів, у старшого покоління хліборобів.

П. ГРУЗДА,
секретар партійної організації колгоспу «Жовтень» Новомиргородського району.

Архітектура, живопис, малюнок

— так називається виставка, котра працює у художньому салоні обласного центру. Присвячена вона наступному VI з'їзду Спілки архітекторів СРСР. Тут представлені роботи зодчих міста та області В. А. Візняка, А. Л. Губненка, О. М. Гурбо, Я. Й. Кушнір, І. В. Мединського, І. Ф. Помазана, В. Ф. Тьотушкіна, А. Г. Пасічника та А. О. Чикирисова. Виставка розповідає про своєрідність і мальовничість різних міст і сіл нашої країни: Таллінна, Хабаровська, України. Але найбільшу увагу відвідувачів привертають малюнки, фотографії та макети планів забудови Кіровограда. Вони переконують, що у майбутньому наше місто стане ще красивішим.

М. КОРІННИЙ.

Тролейбус. Маршрут №..?

Нещодавно управління «Житлобуд» комбінату «Кіровоградважбуд» здало в експлуатацію новий житловий будинок, що по вулиці Волкова, 28. 119 щасливих сімей заселяють його квартири.

Ще одна радість чекає жителів цього району Незабаром водії тролейбусів оголошуватимуть зупинки: «Завод радіовиробів», «Вулиця Волкова». Нова тролейбусна лінія, котра проходитиме вулицями Андріївською та Волкова, повз заводів радіовиробів, друкарських машинок і тролейбусне депо, відразу вирішить транспортні проблеми новоселів.

Л. КОВАЛЕНКО.

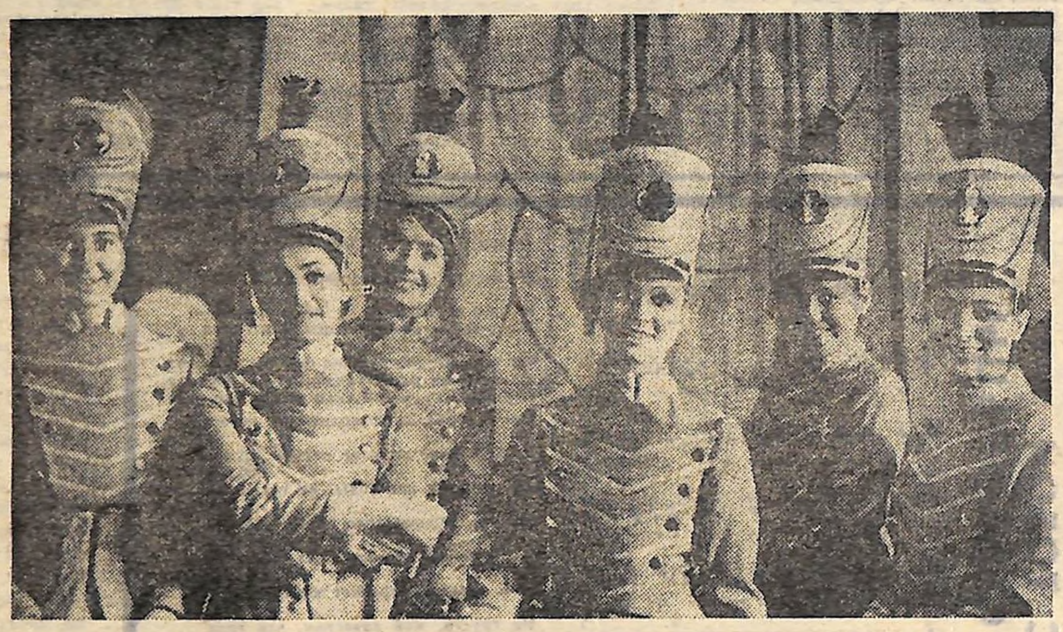

НА ЗНІМКУ: ГРУПА УЧАСНИКІВ БАЛЕТНОЇ ТРУПИ НАРОДНОГО ТЕАТРУ ОПЕРЕТИ КІРОВОГРАДСЬКОГО БУДИНКУ КУЛЬТУРИ ІМЕНІ КАЛІНІНА В ОПЕРЕТІ ІМРЕ КАЛЬМАНА «МІСТЕР ІКС».

Фото Р. ЄПЕЙКІНА.

* * *

В передгроззі нас тиша зачаровує,
Сподівання пливуть, наче гуси.
Виглядаємо дива з-за обрію
І в світання вдивляємось русі.

А приходить воно тихим вереснем,
І коханням зоветься, і іменем...
Вірю в казку і я... Та не віриться,
Щоби щастя було легкокрилим.

Бажання побачити світ квітучим і щасливим, прагнення озвучити і осмислити його, а головне, — сказати своє слово — ось, мабуть, найсуттєвіша ознака почерку Наталки Фесенко. Цей почерк ще не дуже впевнений, поетеса в дорозі, в пошуках. І хай щастить їй проляти свою, як відомо, завжди нелегку поетичну стежину до серця читача.

Пропонуємо кілька віршів студентки другого курсу музично-педагогічного факультету Кіровоградського педінституту ім. О. С. Пушкіна Н. Фесенко.

Наталя ФЕСЕНКО

ОСІНЬ

Десь у липовім краї серпнево
Догоряють жоржини багряні.
Сонце кидає промені косі
На замислену зелень останню.

Подаруй мені, вітре, весільне
Біле плаття із снігу пухкого.
Поведи по доріжці кохану
Срібним шляхом до ранку нового.

* * *

Лили дощі... А потім — вечір в тиші,
І вмитий світ весільно вигравав.
У крапельках на молоденькій вишні,
Де першоцвіт сьогодні розкривавсь,
У хвилю цю я дихати не смію,
Відлунює з садів квітучий май...
Шукаю слів і непомітно зрію,
Немов на диво щедрий урожай.

ПОВЕРНЕННЯ ЗОРІ

◆ **Батьку, ми ровесники...**

1.

...І перед боєм молодий комуніст Платон Ткаченко сказав:

— Якщо це і остання висота, яку треба відбити у фашистів, то все одно наші зорі не згаснуть в падінні. На землі вони висвітлять дорогу синам і повернуться на свої орбіти, щоб вічно заздрити красі, за яку ми віддамо життя...

Це вже на Карельському перешийку. Бій мав бути жорстоким. Але той, під Параксіївкою і Войнівкою у вересні 41-го ще досі відлунювався в пам'яті молодого танкіста. Тоді екіпаж комсомольця Ткаченка за чотири дні знищив більше роти гітлерівців, кілька гармат і повернувся на командний пункт з донесенням про розташування вогневих точок на ворожому плацдармі. Але й тепер фашисти огризаються ще зухваліше. Вони знають: якщо пройдуть радянські танки — це вже кінець на цих висотах...

1 220-й гвардійський Гатчинський полк важких танків пішов на прорив. Броню кришать ворожі снаряди, міни. Звідусіль снайпери. Палає танк Платона Ткаченка. А старший лейтенант пересідає на інший і знову веде бійців вперед. Ще двічі доводиться відкривати люк, над яким спуеться полум'я. Але живий командир. Він біжить до четвертого танка, щоб таки бути на вістрі атаки до кінця, щоб завершити прорив. Та перед ним протяглась вогняна цівка — від сосни, від фашистського автомата. Ще зблиск вогню — до серця комуніста.

— ...Не падайте, зорі... Поверніться од землі... Синам засвітіть...

2.

І зорі не згасли. Бо прийшов травень 45-го. І яснішть вони над землею для нас, синів, — ровесників своїх батьків, котрі зупинились на землі молодими, стали в бронзі та граніті обелісків. І вже тридцяту весну світять. В пам'яті нашій — зорі...

Бачите, стоїть перед поснівілим генералом зачерговий золотом орденів юнак. Тут, в Центральному музеї Збройних Сил СРСР, він вперше. Все тут для нього — скарби і реліквії, все святе. Аж раптом цей партквиток, пробитий кулею, кров'ю скроплений, партійний квиток № 470369. Він належить Герою Радянського Союзу Платонові Петровичу Ткаченку...

— Чуєте, люди, це ж наш земляк — з села Федорівки Петрівського району. Про нього Микола Бажан навіть вірша написав, в «Правде» був надрукований — «Платон командует: «Вперед! Богатыри, вперед!»...

«А я, от як би я вчинив? — погляд Анатолія Бабича бригадира будівельників комплексної комсомольсько-молодіжної бригади з Кіровограда — до космонавта Анатолія Філіпченка, з яким він фотографувався біля Прапора Перемоги. — Що я зробив за свої двадцять п'ять літ?.. Ткаченко в такому віці вже трощив фашистські гармати...».

Філіпченко ніби прислухається до схвильованого серця степовика:

— Є слава — на всіх нас...

...Бабич крокує біля Кремлівської стіни. І знову сам себе запитує:

— Як це — «на всіх нас»?.. На весь народ? На Ткаченка і Філіпченка... І краплину — на мене і штукатура Раю Сичову...

Згадав про зустрічі з воїнами-визволителями під час походу «Шляхами слави батьків». Тоді весь загін складав рапорт перед фронтовиками. А якби він сам?.. «В профтехучилищі прийняли до лав комсомолу .. А коли в армії став відмінником бойової і політичної підготовки, — вручили партквиток — у квітні 1970-го, як святкували 100-річчя з дня народження Ілліча... А тепер? Як муляр наче й зробив немало — будував школу вищої льотної підготовки, корпуси двох заводів, дитячі садки, житлові будинки. Якби підрахувати всі кубометри кладки стін, то скільки це буде? Майже на два дев'ятиповерхових будинки...».

Еге ж, треба поспішати зробити якнайбільше в молоді роки. Якнайбільше і якнайкраще. Так як він, Анатолій Бабич, зі своєю бригадою:

— За три зміни у нас було п'ять норм, — це його слова в Кадіївці, коли зустрілись молоді послідовники зачинателів стахановського руху...

3.

...Якби ж то «манна» падала з неба. А це ж робота непроста — до кінця року дали завдання побудувати типовий дев'ятиповерховий робітничий гуртожиток. Та хлопці й дівчата його бригади обіцяли закінчити об'єкт в листопаді. Працювали за методом Злобіна — і муляри, і тесляри, і штукатури. Після кожної декади була півмісячна норма. Та раптом несподіване — несамовита гроза. Дощ і буремний вітер. Тут ніби постріл — розтрощено кран. Якщо встановити новий — пройде не один тиждень. То що ж це — чекати, поки стріла нового крана простягнеться над риштуваннями? Ні, сидіти ніколи так собі...

— Дайте нове завдання! — це було не прохання Анатолія Бабича, це вимога.

А на комбінаті «Кіровоградважбуд» якраз вирішували, кому доручити будівництво лабораторії інституту «Укрземпроекту».

Поки привезли і змонтували новий кран, Бабич зі своїми товаришами клав стіни другого поверху. А потім знову до свого дев'ятиповерхового красеня. Тепер вже ніколи було йому навіть пройтися містом з оперативним загоном чи дружинниками — дві зміни весь час на будові. Постачання матеріалів контролювалось ним же, бригадиром, — щоб і розчин, і плити, і цегла були привезені вчасно, з точністю до хвилини. І хай навіть знову задощить, хай така ж гроза, як у той нещасливий день, все одно на риштуваннях.

Та навіть комсорг бригади Олександр Семидітний побоюється:

— А якщо зірвемо ритм і не впораємось до січня?

Після зміни котрась з дівчат заперечила:

— От знову за два дні три норми. Ну й що з того? Хіба тільки добра зарплата потрібна? Можна й на січень перейти...

І тоді Анатолій Бабич спалахнув:

— Ви ж давали слово!

Вгамувавшись, згадав про капітана Арарата Алексяняна:

— Його поранили вже за Дніпром, на кіровоградській землі. І він поїхав на кілька днів у свій Ленінакан. Була нагода залишитись в тилу — так пропонували у військкоматі. Але капітан мислив по-іншому: «Мої товариші в полку знають, що рана гоїться... То вийде, що я дизертир совістю? А я присягався пройти з ними аж до кінця...». І Арарат поїхав знову на фронт. В першому бою за Кіровоград загинув

Всі мовчали. Тільки комсорг після паузи мовив тихо, але підкреслено:

— І в нас має бути наша комсомольська совість. Слово ж давали..

...Стоїть він на дев'ятому поверсі — під стрілою крана, на вістрі якої пружиниться на вітрі червоний прапорець. Поверх освітлений потужним ліхтарем. І зорями, серед яких кожен знайде свою — на все життя... Може там і зоря твого батька, і Платонова зоря, яка пронеслась над землею і, висвітливши нам дорогу, повернулась у височінь, щоб бути свідком і суддею нашої любові і совісті. Щоб бачити висоти, вибрані синами безсмертних солдатів, які гордо стоять на постаментах серед краси молодих весен.

Дивіться, зорі, — це ми йдемо...

М. ШЕВЧУК.

с. Федорівка
Петрівського району —
м. Кіровоград.

МЫ С ТОБОЙ КОМСОМОЛЬЦЫ

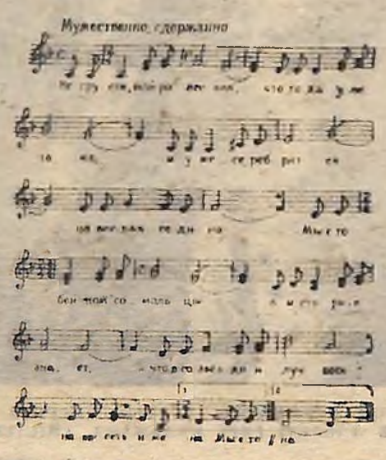

Стихи и музыка Олега КУЛЬДИЕВА.

Не грусти, мой ровесник, что года
улетают,
И уже серебрится на висках седина,
Мы с тобой комсомольцы, а история
знает,
Что в созвездии лучших наши есть имена.
О весенних рассветах не забудь, дорогая,
О рябине кудрявой тихо песню мне спой.
Мы с тобой комсомольцы, а история
знает
Нету в мире сильнее нашей дружбы
большой.
Не сломили нас годы, не пугали нас
грозы
Мы на трудное дело шли с тобой
с юных лет
Мы с тобой комсомольцы, а в любые
морозы
Нам сердца согревает комсомольский
билет.
Не грусти, мой ровесник, что года
улетают
И уже серебрится на висках седина
Мы с тобой комсомольцы, а история знает,
Что в созвездии лучших наши есть
имена.

На Київській кіностудії художніх фільмів імені О. П. Довженка знімається нова кольорова широкоекранна картина «Там вдалині, за рікою...» за мотивами повісті В. Дроздової і Ю. Кагусто «Війна на хуторах, або юність Федька Панька».

На фото: кадр з фільму. В ролі Федька Панька — учень Київського хореографічного училища Володя Шгудейко, бібліотекаря Ніни Поречної — артистка Ірина Шевчук.

Фото Ю. МОСЕНЖНИКА. (Фотохроніка РАТАУ).

„ЗАСПІВ“—НОВА ЛІТСТУДІЯ

При новгородківській районній редакції «Маяк комунізму» створено літературну студію «Заспів». Її завдання — допомогти ідейному зростанню літераторів-початківців, сприяти розвитку у них ініціативи і літературно-художнього мислення, прищепити навики критичного і самокритичного підходу до розуміння художніх творів.

Коло питань, які виноситимуться на розгляд студії, широкий. Найголовніші з них — аналіз творів початківців, вивчення теорії і жанрів літератури, відзначення ювілейних дат вітчизняних письменників, ознайомлення з новинами сучасного літературного процесу.

Головою новоствореної студії обрано Ю Сердюченка, заступником — учителя Новоандріївської восьмирічної школи А. Ковирьова.

Зроблено перший добрий заспів у хорошій справі, який обіцяє вилитись у дзвінку пісню нових художніх творів початківців.

В. БЄЛІНСЬКИЙ,
секретар літературної студії «Заспів».

ЗНОВУ ЮНІСТЬ НА ЕКРАНІ

ТРАДИЦІЙНИЙ Тиждень молодіжного фільму розпочався 23 жовтня в кінотеатрах країни. Напередодні Дня народження Ленінського комсомолу на екранах ідуть кращі документальні і художні стрічки, які розповідають про героїчну боротьбу юних захисників Батьківщини в роки Великої Вітчизняної війни, про трудові досягнення в роки п'ятирічок, про науковий і творчий пошук молодих. Серед кращих фільмів, створених за останній час радянськими кінематографістами, які будуть показані в ході Тижня, — картини, присвячені великому Леніну, визначним діячам Комуністичної партії, втіленню в життя історичних рішень XXIV з'їзду КПРС.

У рік 30-річчя Великої Перемоги радянського народу над фашизмом документалісти Ленінграда адресують молоді свій новий фільм «Окремий батальйон». Він знайомить глядачів з солдатами — переможцями, які ввійшли в історію країни.

Цією розповіддю кінодокументалісти виконали прохання комсомольців Москви і Ленінграда, які працюють тепер на новобудовах п'ятирічки.

(Кор. ТАРС).

ПОГОДА

Сьогодні, 28 жовтня по території області і місту Кіровограду передбачається хмарна з проясненнями погода, місцями невеликий дощ. Вітер північно-західний 9—12 м/сек. Температура повітря по області 8—13, по місту 9—11 градусів тепла.

Спорт

ФУТБОЛ

«Суднобудівник» — «Зірка» — 1:0

Останній матч другого кола чемпіонату країни з футболу серед команд майстрів класу «А» другої ліги кіровоградська «Зірка» провела у Миколаєві з минулорічним чемпіоном України місцевим «Суднобудівником». Як ми вже повідомляли, перша зустріч цих суперників принесла перемогу кіровоградцям з мінімальним рахунком 1:0. Для наших земляків звітна гра була дуже принциповою. Від її результату залежала доля третього місця.

Поєдинок у першому таймі проходив в обопільних атаках, але жодній команді не вдалося відкрити рахунок. Після відпочинку на зеленому килимі стадіону йде вперта боротьба. На 55-й хвилині кращий бомбардир корабелів Євген Деревяга примушує гостей виводити м'яч з центра поля. Рахунок 1:0 на користь «Суднобудівника» не змінився до кінця матчу. Багато моментів для взяття воріт не використали кіровоградці. «Зірка» закінчила сезон з 36 очками і ввійшла до провідної п'ятірки шостої зони.

Кіровоградці продовжують боротьбу за кубок республіки. 4 листопада вони на своєму полі у першій фінальній грі зустрінуться з командою першої ліги — сімферопольською «Таврією».

В. ШАБАЛІН.

ЩОБ ЗА ТРАДИЦІЄЮ...

Більше 50 найсильніших велосипедистів спортивних товариств, дитячих спортивних шкіл та колективів фізкультури взяли участь у відкритій першості Ленінського району міста Кіровограда, присвяченій Дню народження Ленінського комсомолу. Майстри спорту Сергій Симоненко, Олександр Коняхін, Микола Канцуров, вихованці дитячих спортивних шкіл, гості з Олександрії мірялися майстерністю у шосейній гонці (юнаки — 27 км., старша група — 60 км.). На всіх етапах попереду був багаторазовий призер першості центральної ради ДСТ «Спартак» Сергій Симоненко. Але на фініші його випередив студент факультету фізвиховання педінституту Микола Канцуров. В юнаків першим був авангардівець Микола Бойко. Переможцям вручені призи Ленінського райкому комсомолу. Ці змагання стануть традиційними.

А. КОРОТКОВ,
голова Ленінського районного спорткомітету м. Кіровограда.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі. м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

БК 07711. Індекс 61197. Зам. № 13465. Тираж 59 000.